

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
“Tre volte te”

Copyright © by Federico Moccia, 2017 By Agreement with Pontas
Literary & Film Agency

Copyright © 2017 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-518-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2017.

Federiko Moča

Tri puta ti

PRVI DEO

Prevela sa italijanskog
Biljana Janković

**Čarobna
knjiga**

*Mom sinu, mom najboljem prijatelju,
koji mi svaki dan poklanja sve one uspomene
koje više sam nisam nalazio.*

*Mojoj prelepoj kćerki,
koja čini da se smejem od sreće.*

„Ljubav je kada je sreća druge osobe važnija od tvoje.“
H. Džekson Braun

1.

I sad iz iste one sobe ja posmatram more. Sve ovo mi pripada, terasa koja silazi na hridi, ove zaobljene stepenice, spoljni tuševi, zaštićeni žutim i svetloplavim pločicama, odakle proviruju neki rukom bojeni limunovi, mermerni sto ispred velikog prozora u kojem se ogleda horizont. Poneki buntovni talas koji se još nije navikao na moje prisustvo, ili možda da proslavi ovaj moj ponovni dolazak, udara u stene koje su stisle vilu na ovom prekrasnom delu obale. Sunce upravo zalazi i svetlost boji u crveno zidove iza mojih leđa i zidove salona. Baš kao onog dana pre devet godina.

„Predomislili ste se? Ne želite više da kupite kuću?“

Vlasnik me gleda s upitnim izrazom. Potom – vedar, staložen, smiren – raširi ruke.

„Slobodni ste da radite šta želite, vi plaćate. Ali, ako više niste sigurni, moraćete da mi date duplu kaparu, ili da krenete u spor iz kojeg ja, s obzirom na svoje godine, sigurno neću videti ni paru.“

Gledam ga sa osmehom. Stari gospodin je krepak kao mladić. Nabira čelo.

„Naravno, ako ste podmukli, onda nećete žuriti. Mene ćete sigurno dobiti, ali ne i moju decu ili unuke – iako bi se u Italiji takav proces mogao toliko odužiti!“ I obrva ga mukli, zamorni kašalj, prisiljavajući ga da zatvori oči i prekine svoju tiradu. Na trenutak se bori da dođe do daha, naslonivši se u fotelji, onda zaškripi i ponovo otvori oči.

„Ali vi želite ovu kuću, je l' tako?“

Sednem blizu njega i uzmem papire koji stoje ispred mene. Parafiram strane čak ih i ne kontrolišući. Sve je to već pogledao moj advokat. Potpišem se na poslednjoj strani.

„Dakle, kupujete?“

„Da, nisam se predomislio, dobio sam ono što sam želeo...“

Gospodin skupi papire i pruži ih svom čoveku od poverenja.

„Moram da vam priznam: prihvatio bih i polovinu novca.“

„I ja vama moram da priznam: platio bih i duplo.“

Vlasnik ustane i ode do jedne komode od starog drveta, otvori je i iz frižidera izvadi bocu šampanjca. Pomučivši se, skinе čep s pravim uživanjem i zadovoljstvom. Onda naspe piće u dve čaše za šampanjac.

„Stvarno biste platili duplo?“

„Da.“

„Ne kažete mi to samo da biste me razljutili?“

„Zašto bih, vi ste meni simpatični, čak ste me ponudili odličnim šampanjcem.“

Dok to govorim, uzimam čašu.

„Uz to, savršeno je hladan, baš kao što volim. Ne, ne bih želeo da vas razljutim.“

„Hm.“

Vlasnik digne svoju čašu prema meni i u pravcu neba.

„Rekao sam svom zastupniku da možemo da tražimo više...“

Raširim ruke, ne govoreći ništa. Čak ni za onih deset hiljada evra koje sam dao njegovom advokatu kako bih ga ubedio da prihvati ponudu. Osećam njegove zabrinute oči na sebi, ko zna na šta sad misli. Odmahne glavom i nasmeši se, ubeđen.

„Ovo je bio dobar posao, zadovoljan sam. Nazdravimo radosti koju pruža ova vila.“

Odlučan i uveren, prinese čašu usnama i ispije je u jednom dahu.

„Ali da vas pitam nešto. Kako ste odmah rezervisali kuću, čim sam je stavio na prodaju?“

„Znate onaj supermarket, *Vindičio*, u dnu uspona?“

„Da, kako da ne.“

„E pa, recimo da sam već izvesno vreme u nekim odnosima s vlasnikom...“

„Tražili ste kuću u ovom kraju?“

„Ne, želeo sam da znam kad vi odlučite da prodate svoju.“

„Baš ovu? Ovu i nijednu drugu?“

„Ovu. Ova kuća je morala da bude moja.“

I za tren se nađem u prošlosti.

Babi i ja se volimo. Tog dana, ona je bila u Fredeneu, u *Mastinu*, sa celim svojim odeljenjem, da proslavi „sto dana“¹. Ugleda me kako stižem na motoru i priđe s onim svojim osmehom koji je mogao da osvetli sve moje senke. Hodam iza nje i vadim plavu ešarpu koju sam joj ukrao. Stavljam joj je na oči. Ona se penje na moj motor i, stisnuta uz mene, s muzikom Ticijana Fera u ušima, vozimo Aurelijom sve dok ne dođemo do Fenilje. Posrebreno more, žukve, tamnozeleno žbunje i onda – ta kuća na stenama. Zaustavljam motor, sidemo, za tren pronađem kako da uđemo. Evo, koračamo po kući iz Babinih snova, sve mi deluje neverovatno, kao da sad ponovo gledam sebe, držim je za ruku, u tišini tog dana, u zalasku sunca, kad smo slušali samo dah mora, a naše su reči odjekivale ovim praznim sobama.

„Stepe? Gde si? Ne ostavljaj me samu ovde, plašim se...“

Uhvatim je za ruke, na tren osetim trzaj.

„Ja sam...“

Prepoznaje me, prepušta se, smiruje.

„Čudno, ali tebi dopuštam da mi sve radiš...“

¹ Običaj italijanskih maturanata da proslave početak odbrojanja sto dana do maturalnog ispita, koji je u Italiji veoma zahtevan i prava noćna mora za đake i njihove roditelje. (Prim. prev.)

„Kamo sreće!“

„Budalo!“

Još ima povez preko očiju i mlati rukama uprazno, ali na kraju dohvati moje rame i dobro me udari.

„Jao! Kad se potrudiš, to ume da zaboli!“

„I to veoma! Ali mislila sam kako je čudno što sam ovde. Ušli smo u kuću razbivši prozor i sve ovo radim s tobom, bez rasprave, bez reči. I, kao da to nije dovoljno, ništa ne vidim, imam poverenja u tebe...“

„Zar nije divno što možeš dokraja da se pouzdaš u drugu osobu? Da se staviš u njene ruke, da joj poveriš svaku moguću nesigurnost, svaku sumnju, baš kao što ti sad radiš sa mnom? Mislim da je to nešto najlepše na svetu.“

„A ti? Jesi li se i ti meni sasvim prepustio?“

Na trenutak ćutim, posmatram joj lice, njene oči skrivene ešarpom. Onda vidim kako pušta moje ruke, ostaje tako, zaustavljena, sama. Nepomična, nezavisna, sama. I onda odlučim da joj se otvorim.

„Da, i ja osećam isto. I ja sam se prepustio tebi. I divno je.“

„O čemu razmišljate? Vidim da ste rasejani, vratite se među nas, hajde, budite srećni, pa upravo ste kupili kuću koju ste želeli, zar ne?“

„U pravu ste, vreme me je odvušlo, neka slatka uspomena. Ponovo sam osećao ukus onih smelih reči koje se ponekad izriču u mladosti. Ne znam zašto, ali pala mi je na pamet čudna misao. Kao da sam ovaj trenutak već doživeo.“

„A, da, deža vi! I meni se to često dešava.“

Uzme me podruku i pridemo prozoru.

„Pogledajte kako je lepo more u ovom trenutku.“

Promrmljam jedno „da“, ali stvarno ne razumem šta hoće da mi kaže niti zašto smo se nas dvojica izdvojili od ostalih.

Preterani miris koji izlazi iz te bele kose ošamućuje me. Hoću li i ja biti ovakav jednog dana? Hoći li se i ja ovako klatiti dok hodam? Koraci će mi biti ovako nesigurni i klimavi? Hoće li mi ovako drhtati ruka, kao njegova dok mi pokazuje ko zna kakvu tajanstvenu novost?

„Evo, pogledajte tamo, vilu ste ionako već kupili! Vidite li one male stepenice koje vode dole, do mora?“

„Da.“

„E, pre mnogo godina, popeli su se tuda. Opasno je jer ponekad dolaze s mora, morate da pazite ako odlučite da dođete da živite ovde“, kaže mi s lukavošću onoga ko je svesno ćutao.

„Ma ko je došao s mora?“

„Mislim da su to bila neka deca, par, ali možda ih je bilo i više. Provalili su kroz prozor, lutali po kući, sve su polomili, a onda, kao da to nije bilo dovoljno, oskrnavili su moj krevet. Bilo je tragova krvi. Ili su žrtvovali neku životinju ili je žena bila devica!“

I, dok se smejulji uz te reči, zagušuje ga preteran smeh. Onda ponovo počne da priča.

„Našao sam mokre bademantile, bilo im je zabavno, uzeli su i bocu šampanjca koju sam ostavio u frižideru, iskapili je i, povrh svega, ukrali su nakit, srebro i druge dragocenosti u vrednosti od pedeset hiljada evra... Srećom, bio sam osiguran!“

I gleda me ponosan na sva ta svoja čudesa.

„Znate, gospodine Marineli, mogli ste baš i da mi ne kažete sve to, možda bi bilo bolje...“

„A zašto?“

Gleda me sa zanimanjem, iznenađen, zbunjen mojim rečima, iako s blagim otporom.

„Zato što se sad plašite?“

„Ne, nego zato što lažete. Zato što nisu došli s mora, zato što su bocu šampanjca doneli od kuće, zato što vam baš ništa nisu ukrali i što su vam možda jedinu štetu naneli provalivši kroz onaj prozor tamo...“ Pokazujem mu ga. „Onaj blizu vrata.“

„Kako se usuđujete da sumnjate u moje reči? Šta vi mislite: ko ste vi?“

„Ja? Niko, samo jedan zaljubljeni mladić. Ušao sam u ovu kuću, pre više od devet godina, popio sam malo šampanjca koji sam doneo, vodio sam ljubav sa svojom devojkom. Ali nisam lopov i ništa vam nisam ukrao. A, da, možda sam pozajmio dva bademantila...“

I vrati mi se u svest slika Babi i mene kako izmišljamo imena s inicijalima izvezenim na onim bademantilima, jedno A i jedno S. Pošto smo se najpre takmičili ko će izmisliti čudnije ime, odlučujemo se za Amarildo i Sigfrida, i ostavljamo ih na stenama.

„Ah, dakle, vi znate istinu?“

„Da, ali znate kako je: znamo je samo vi i ja, a, pre svega, kuću ste mi već prodali.“

2.

Jedan ne baš običan dan, nekoliko godina ranije.

Đulijana, sekretarica, prati me kao i svakog jutra sa svojim rokovnikom, u koji zapisuje sve važne stvari koje treba da uradim.

„Podsećam vas da za pola sata imate sastanak u Pratiiju, u produkciji *Rete*, za kupovinu vašeg programa, onda ručak s De Đirolamijem.“

Primeti da uopšte ne povezujem to ime s nekim poznatim i priskoči mi u pomoć:

„To je autor koji radi za grčku televiziju.“

„A, da, otkazi ga, nećemo sad zaključiti ugovor s njima, dobili smo važniju ponudu iz Poljske...“

„A šta da mu kažem? Sigurno će me pitati...“

„Ništa nemoj da mu kažeš...“

„De Đirolamiju je trebalo mesec dana da zakaže ovaj sastanak i sad, kad je uspeo, sigurno se neće zadovoljiti time da vidi kako ste isparili bez razloga.“

Zaćuti čekajući nekakav odgovor. Ja, međutim, nemam nikakvo rešenje za De Đirolamija, a ni za nju.

„Ako ručak stavimo ad akta, šta još imamo za danas?“

„Imate sastanak u studijima *Dear*, onda, u osamnaest časova, treba da odete na onu izložbu, veoma važnu, jer vi ste mi sami rekli da vas podsetim da nikako ne treba da je propustite.“ Đulijana mi pruži pozivnicu i ja je okrenem u rukama.

Baltus, Vila Mediči

„Od koga je pozivnica?“

„Predata mi je na ruke, vi ste jedini primalac.“

Ništa nije pisalo, bez pečata, bez potpisa, bez ikakve propratne karte. Sigurno je to jedna od onih uobičajenih izložbi koje organizuje Ticijana Forti ili, još gore, Đorđa Đakomini. Posećuju ih kritičari umetnosti, čudne, preterano neparfimisane i operisane žene, ali i producenti i urednici televizijskih mreža i programa, baš pravi ljudi za sklapanje poslova, naročito u gradu kakav je Rim.

„Uopšte se ne sećam ove izložbe. Jesi li sigurna?“

„Da, vi ste mi to rekli, i čak sam vas pitala treba li da zabeležim nešto posebno, a vi ste mi, kao i obično, samo rekli: 'Da, da, moram da odem na tu izložbu.'“

Stavim pozivnicu u džep i uzmem crnu kožnu torbu. U njoj su mi različite vrste formata koje treba da prezentujem na sastanku u kompaniji *Rete*.

„Za bilo šta, naći ćeš me preko mobilnog.“

Izađem iz prostorije, a Đulijana, sekretarica, ostane da gleda za mnom.

Za mene je ta izložba bila samo poslednji sastanak tog dana. Za nju je značila stavljanje pet stotina evra u džep i izricanje jedne male laži. Sve ono što će se potom desiti nije bila njena stvar. Nije znala koliko greši u obe te pretpostavke.

3.

Ulazim u veliku salu na sedmom spratu, gde me već, sa ostalima, čeka direktor.

„Dobar dan, Stefano. Izvoli, sedi...“

Pokaže mi da sednem nasred sale za sastanke.

„Može li kafa?“

„Vrlo rado.“

Odmah ukuca broj na nekom crnom telefonu koji stoji na rubu stola i naruči.

„Radujem se što te vidim... veoma.“ Okrene se jednom od urednika s druge strane stola.

Ponovo me pogleda i, smejući se, doda: „Dobio sam opkladu, večeru ili ručak za dvoje. On nije verovao da ćeš doći.“

Urednik me gleda bez osmeha. Ćuti igrajući se noktima svojih izrazito koščatih ruku. O Mastrovardiju se pričalo da ga je postavio jedan političar koji je sutradan pronađen mrtav i da je društvu pružio taj lepi poklon: direktora koji je beskoristan koliko i pripada levici. Imao je orlovski nos, žučkastu kožu kao da se nije oporavio od fiziološke žutice i, kao da to nije dovoljno, dolazio je iz porodice grobara. Ko zna da li je to bila samo legenda, ali na sahrani Di Kopija, političara koji ga je nametnuo firmi, Mastrovardi je bio skoro neprepoznatljiv u svom sivom kaputu. Postarao se za ceremoniju skoro do najsitnijeg detalja, ne mareći za troškove, iako, kako se priča, troškova i nije bilo.

Konačno je stigla kafa.

„Hoćeš li šećera?“

„Ne, hvala, pijem gorku.“

Samo u tom trenutku, bez posebnog razloga, urednik s orlovskim nosom se osmehnuo. I ja sam se osmehnuo zauzvrat.

„Ne brini. Na večeru ili ručak sigurno će ići s nekim drugim, možda s nekom od onih lepih devojaka s kojima te vidamo po novinama.“ Uz smeh, pogledam direktora. On se baš i ne smeje toliko. Ipak, nastavim: „Ma ionako nema ničeg lošeg u tome. Sve je to posao, zar ne?“

Urednik prestane da se smeši, kao i dvojica koja sede preko puta. Svi se plaše da će izgubiti položaj, budući da su za nekoliko meseci nova naimenovanja. I, dok je direktoru položaj izgleda već potvrđen, oko njega se čuju glasovi o velikim promenama.

„Dakle, šta kažete? Hoćemo li da ponavljamo onaj program o parovima? Prava ističu za dva meseca i već sam dobio ponudu od *Medijaseta*.“

Izvadim iz svoje torbe jednu crnu fasciklu i stavim je na sredinu stola.

„Dakle, čini mi se da program ide mnogo bolje od emisije *Tvoja stvar* i da se prilično odvojio od *Proširi vest*. Normalno je da su dali veliku ponudu da ga kupe. Da li se slažete s tim? Ali ja želim da ostanem ovde. Sviđa mi se ovde... i sviđa mi se program.“

Lupkam rukom po fascikli, lagano, trima odlučnim udarcima, čineći taj proizvod još važnijim za mrežu i još gorom mogućnost da ga izgube.

„Blefira.“

Urednik s orlovskim nosom, žučkastom kožom i masnom sedom kosom, natopljenom pomadom i zalizanom od čela i iza ušiju, smeši se.

Smešim se i ja.

„Možda. Ali možda i ne. Želim dvadeset procenata više u odnosu na prošlu godinu za prava na program i za svaku epizodu.“

Direktor podigne obrve.

„Čini mi se da je to mnogo, naročito u ovo vreme, i naročito s obzirom na to da je već bio dobro plaćen...“

„To je tačno. Međutim, da ne pravi rezultate koje pravi, vi ga ne biste više želeli, ne biste mi se javljali ni na telefon, i stalno bih slušao uobičajena vrdanja od dežurne sekretarice.“ Tu se zagledam uprazno.

Ovaj glupi, beskorisni direktor, i sam postavljen po političkoj liniji, nije me primio na sastanak više od mesec dana. Morao sam da telefoniram prijateljevom prijatelju da bih ga primorao da me primi.

Ako sam postao nešto u svetu televizije, dugujem to svojoj upornosti, njuhu za dobre programe i svem tom besu koji me je nosio napred. Gomila novca godišnje za programe koje sam kupovao na raznim *Mipkamima* u Kanu², potom malo adaptirane za italijansko tržište i prodate još bolje. Već sam zarađivao više od osamsto hiljada evra godišnje, bez ikakvih troškova, imao sam veliku kancelariju baš iza RAI-ja i grupu veoma mladih autora koji su radili po mojim instrukcijama.

„Blefira. Nema on nikakvu ponudu od *Medijasete*.“

Potpuno promenim izraz lica. Ponovo kucnem po svojoj kožnoj fascikli, sada dva puta, ali snažnije. „Okej. Hajde onda ovako... Ako je unutra ponuda od *Medijasete*, vi ćete uzeti seriju po ponuđenoj ceni, plus hiljadu evra.“

Jedan mlad urednik, s kosom tamnom i gustom bar koliko i kreativne ideje koje nikad nije imao, inače sin poznatog novinara koji bi se postideo tog priglupog pitanja svog sina, reče:

„Ali, ako je ta ponuda od *Medijasete* stvarna, zašto ne odeš tamo? Zar samo zbog hiljadu evra?“

I smeje se, dokazujući kolika je zaista budala. Obazrem se; smeju se svi osim direktora. Pogledam prostoriju: lepe fotografije motora, putovanja, ostrva, tu i tamo moderna statueta u kovanom gvožđu,

² Međunarodni sajam televizijskog programa, koji se svakog oktobra održava u Kanu, u Francuskoj. (Prim. prev.)

jedna slika Merilin Monro, jedna Marlona Branda, nagrada ko zna gde primljena, neke knjige koje su mladi ili vremesni pisci poklanjali u pukoj nadi da će proći na RAI-ju i da će ih neko negde zapaziti. Uхватim direktorov pogled.

„Lepa prostorija.“

Onda vidim na stolu dečji pištolj na vodu, s kojim sam ga nekoliko puta video kako ide okolo i prska igračice, kao najsrećnije dete na planeti. To, naravno, zadržim za sebe.

„Zaista lepa prostorija.“

Direktor se topi od zadovoljstva: „Hvala.“

Onda se uozbilji i objasni mladog budali od urednika: „Ako postoji ponuda od *Medijasete*, onda bi ona mogla da bude viša tačno dvadeset procenata, koliko je tražio od nas. Ovde mu lakše priznajemo autorska prava, klasifikujući proizvod kao 'klasu A', dakle, uzeo bi više novca od prava ukoliko ostane kod nas, a i zbog toga što mi repriziramo noću, danju, na kanalu *Rai 4* ili kanalu *Rai 5*, repriziramo leti, dok oni tamo ne koriste proizvod toliko.“ Urednik pokušava da se umeša, ali direktor nastavi: „A tih hiljadu evra služi samo tome da se poigra nama.“

„Ako je ta ponuda stvarna...“, umeša se žutičavi. „Ja kažem da nije. Trebalo bi da je vidimo.“

Padnu mi na pamet moje partije pokera, večeri kod Lukonea s Polijem, Banijem, Kapitanom Unčinom i svima ostalima, kad smo dočekivali zoru igrajući, smejući se, pušeći cigarete (bar ja) i ispijajući rum i pivo. Polo je uvek urlao: „Jebiga, Stepe, znao sam da imaš fleš!“, i jako udarao pesnicama po stolu. A Lukone je besneo: „Ma daj, tako ćeš me sahraniti!“, i onda bi Polo počinjao da igra, vukao bi Skela i smejavao se i pio kao najsrećniji igrač, kao da je tu turu on dobio. Polo...

„Dakle, ti bi prokockao mogućnost da završiš samo s dvadeset procenata više, idući tako naslepo...“